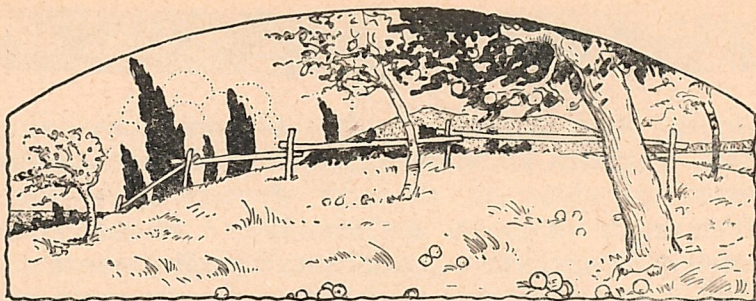

ДОБРЕ НИ ДОШЪЛЪ

А бе, вѣтре, всѣки въ кѣщи
днесъ на тебе се гнѣви —
всѣки се ядосва, мръщи,
вика: „луднѣо, не реви!“

Ала слушай, вѣтаране,
туй, що ще ти кажа азъ —
искамъ тайна да остане
между двамата ни насъ.

Нека татко да говори,
че си пакостенъ и лошъ,
гдето билъ си насъборилъ
ти овошки пѣленъ кошъ:

азъ ти казвамъ, вѣтаранчо,
че си милъ и услужливъ,
че за мене, Крумъ и Панчо,
се погрижи, — да си живъ!

Чичо Стоянъ

„О, ТАКЪВЪ ТАТКО!...“

Митковата майка, рано вдовица остана, само съ Митка малко сираче, чужди лозя копала, чужда хурка прела. Митка да отхрани и отгледа. Че нигде никого си нѣмаха тѣ: ни тате, ни мама — ни дѣдо ни баба...

— Митко, днесъ ще копая у стрина ти Пена. Стой тука, моето момче! Пиленцата наглеждай! Поработи нѣщо изъ двора, изъ градината!...

— Добре, добре, мамо!

И тя заминава спокойна, че знае, послушенъ е неинъ Митко.